

Arrest

nr. 250 928 van 12 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 17 oktober 2019.

1.2. Op 12 juni 2020 wordt verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), telkens bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 27 augustus 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de El Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren op 19 februari 1985 in San Salvador. U was niet politiek actief in El Salvador en kende nooit problemen met uw autoriteiten. U bent niet getrouwd en hebt geen kinderen. U studeerde Engelse Taal aan de Universidad Francisco Gavidia en behaalde uw licentiaatsdiploma in 2018. Vanaf uw geboorte tot 2018 woonde u in Montes De San Bartolo in Soyapango, San Salvador. U woonde er eerst met uw ouders, broer en twee zussen, maar uw broer en zussen verhuisden later naar de Verenigde Staten en uw ouders stierven in 2014-2015. Sindsdien woonde u er alleen, tot u voor de eerste keer El Salvador verliet om naar de Verenigde Staten (VS) te gaan op 12 oktober 2018. In januari 2019 keerde u terug naar El Salvador en trok u in bij een vriendin en haar gezin in een private residentie in La Libertad, totdat u in mei 2019 opnieuw naar de VS vertrok. Toen u in juli 2019 voor de laatste keer naar El Salvador terugkeerde vestigde u zich in het huis van uw oom (die zelf in de VS woonde) in Suchitoto in Cuscatlan, waar u bleef tot u El Salvador definitief verliet in september 2019. U werkte van 2005 tot 2018 in een scholencentrum in de kolonie Rosa Linda in San Martin. In februari 2018 diende u uw ontslag in omwille van een bedreiging die u kreeg, maar u vond nieuw werk bij de school San Jose Obrero waar u van maart tot oktober 2018 werkte. Nadat u het land voor het eerst ontvluchtte in oktober 2018 hebt u niet meer gewerkt in El Salvador.

Uw moeder had sinds 2005 of 2006 een eetkraampje waar pupusa's verkocht werden, waardoor ze sinds 2011 renta moest betalen aan de bende MS. Toen uw moeder in 2014 stierf begon u maandelijks een som van 10 dollar te betalen voor medewerking met de MS. In december 2017 rondde u uw universitaire studies af en stopte u met het betalen van het maandelijks bedrag, omdat u niet meer 's avonds de kolonie moest binnenkomen en u dacht dat u veilig was als u vroeg in de ochtend naar uw werk vertrok en bij daglicht terug thuis kwam. Op 25 februari 2018 werd u bedreigd door de MS, toen een jongen van zo'n 14 jaar u in de buurt van uw woning aansprak en zei dat u de telefoon in zijn hand moest aannemen. Toen u de telefoon aannam sprak iemand uit de gevangenis van Mariona u toe die zei dat hij wist dat u niet meer samenwerkte met de bende MS, maar wel met de bende 18 omdat u in gebied onder controle van de 18 werkte. Hij zei dat u moest stoppen met samen te werken met de bende 18 en terug moest samenwerken met de MS, als u niet in een zwarte zak wilde eindigen. Die dag belde u naar de school en zei dat u niet meer zou komen werken. U betaalde voortaan ook terug 10 dollar per maand aan de MS.

Op 10 oktober 2018, toen u thuis kwam van uw werk, zag u drie bendeleden in uw straat staan: een aan het begin van de straat, een andere op het einde van de straat en een bij uw huis in het midden van de straat. De man voor uw huis zei u dat u de deur moest openen, dat u zijn vrouw zou worden en dat uw huis van jullie zou worden. Intussen hield hij zijn pistool op u gericht. Van de zenuwen kon u uw sleutel niet vinden. Plots kreeg hij telefoon en liep samen met de andere twee mannen weg, maar hij zei dat hij het u niet gemakkelijk zou maken. Twee dagen later, op 12 oktober 2018, verliet u het land om naar de VS te gaan, van waaruit u op 25 januari 2019 terug naar El Salvador gedeporteerd werd. Na uw terugkeer hoorde u van uw buurvrouw I., die uw huis wat in de gaten hield terwijl u in de VS was, dat de man die u bedreigd had T. heette.

Bij terugkomst trok u in bij een vriendin die in een private kolonie in La Libertad woonde en u probeerde er uw leven opnieuw op te bouwen, maar vond geen werk. Op 26 april 2019 kreeg u telefoon van T.. Hij zei dat hij wist dat u naar de VS was gegaan, dat hij wist waar u verbleef en dat u van hem ging zijn. Daarop vertrok u op 14 mei voor de tweede keer naar de VS, van waaruit u op 18 juli 2019 terug naar El Salvador gedeporteerd werd. In de periode dat u in het huis van uw oom in Suchitoto verbleef kwam u niet meer buiten, maar u hoorde van de man die het huis verzorgde dat mensen kwamen vragen wie u was en wat u daar deed. U reisde op 11 september 2019 via Spanje naar België, waar u op 17 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, paspoort, geboorteakte, de overlijdensaktes van uw ouders, documenten van uw asielaanvraag in de Verenigde Staten, documenten van uw detentie in de Verenigde Staten, attesten van uw werk bij twee verschillende scholen en een statement geschreven door de toenmalige directrice van de school waar u werkte.

A. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaart El Salvador te hebben verlaten omwille van een telefonische bedreiging in februari 2018 omdat u was gestopt met renta te betalen aan de bende MS, alsook omwille van een persoonlijke bedreiging in oktober 2018 door bendelid T. die zei dat u zijn vrouw zou worden en die u, nadat u naar de VS was gevlucht en weer naar El Salvador was teruggekeerd, in april 2019 nog een keer opbelde om te zeggen dat hij wist waar u was (CGVS, p. 9-10). Dat u eenmaal telefonisch werd bedreigd door een onbekende opdat u verder renta zou betalen en eenmaal persoonlijk werd aangesproken door T., die u later nog één keer opbelde, zonder verder nog echte problemen te kennen is echter onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

Immers, volgens uw verklaringen betaalde u sinds het overlijden van uw moeder in 2014 elke maand 10 dollar renta aan de bende MS. U stelt dat u het financieel goed aankon om dat bedrag te betalen en dat u gedurende de periode dat u betaalde geen enkel probleem kende. Toch besloot u in december 2017 om geen renta meer te betalen, omdat u toen uw universitaire studie afrondde en niet meer 's avonds laat naar de kolonie moest terugkeren (CGVS, p. 10-11). U verklaart dat u eind februari telefonisch werd aangesproken door een bendelid van de MS die zei dat hij wist dat u niet meer met de MS samenwerkte en dat u opnieuw met hen moest samenwerken (CGVS, p. 9). Het dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat het enigszins verbazend is dat u in december 2017 besloot niet meer te betalen – gelet op het feit dat u in een zeer gevaarlijke zone woonde en dat u het betalen van de renta financieel goed aankon (CGVS, p. 6 en 11) – alsook dat u pas twee maanden nadat u stopte met betalen werd

aangesproken, waarvoor u geen verklaring kan geven behalve dat het hen niet meer beviel dat u hen geen geld meer gaf (CGVS, p. 12). Bovendien is het bevreemdend dat het bendelid u die dag aan de telefoon ook zei dat u met de bende 18 samenwerkte omdat u in gebied van de bende 18 ging werken en daar informatie aan hen doorspeelde. U werkte toen immers al zo'n 13 jaar lang in dat gebied en de MS had u daar voordien nooit op aangesproken (CGVS, p. 9 en 12). Uw bewering dat de MS toen pas zou opgemerkt hebben dat u op die school in gebied van de 18 werkte, omdat u voordien altijd een andere bushalte gebruikte (CGVS, p. 12), weet niet te overtuigen. Het is immers weinig aannemelijk dat de bendeleden pas na 13 jaar zouden doorhebben waar u elke dag ging werken. Wat er ook van zij, u begon na dit telefoontje opnieuw renta aan de bende MS te betalen en kende volgens uw verklaringen nadien geen problemen meer in dit verband (CGVS, p. 12).

U verklaart verder dat bendelid T. u op 10 oktober voor uw huis aansprak en zei dat u zijn vrouw zou worden, nadat u hem samen met twee anderen gedurende de drie voorafgaande maanden al geregeld in uw straat had zien rondhangen zonder dat hij iets zei (CGVS, p. 6 en 13). U veronderstelt dat dit gelinkt was aan de eerdere aanspreking omwille van de renta in februari, maar kan dit niet concreet staven en stelt dat T. niets over dat eerdere incident vermeldde toen hij u op 10 oktober aansprak (CGVS, p. 14).

U verklaart voorts dat het uw hypothese is dat T. u als vrouw wilde om uw huis te kunnen innemen, aangezien men enkel een huis kan innemen als men daar een akte van heeft en dat u hem die akte zou kunnen geven (CGVS, p. 14). Het feit dat uw huis, nadat u er diezelfde dag nog uit wegtrok om er nooit meer opnieuw te wonen, al twee jaar leegstaat, doet echter twijfels rijzen over deze hypothese. Hierop gewezen stelt u dat men geen huis kan innemen zonder huurmacht. Verder gevraagd of bendeleden zo'n leegstaand huis niet op illegale wijze innemen, antwoordt u dat u hebt gevraagd om er een soort hek te plaatsen zodat bendeleden niet langs de achterkant zouden binnen kunnen en dat ze onmogelijk langs de voorkant binnen kunnen omdat mensen hen dan zouden zien. Wanneer doorgevraagd wordt of bendes zich dat aantrekken en u erop gewezen wordt dat bendeleden criminelen zijn met veel macht in uw zone tegen wie mensen nooit iets durven beginnen, antwoordt u dat uw pasage smal is en dat ze niet langs achter kunnen ontsnappen omdat mensen dat zouden zien en er vaak politie voorbijkomt (CGVS, p. 14). Het blijft echter weinig aannemelijk dat, als T. inderdaad als doel had om uw huis in te nemen, hij dat als leidinggevend lid van een machtige bende niet zou doen nu uw huis al zo lang leegstaat.

Volgens uw verklaringen verliet u het land de nacht die volgde op de ontmoeting met T. en keerde u terug naar El Salvador in januari 2019, toen u bij een vriendin in een private kolonie in La Libertad ging wonen (CGVS, p. 5). Daar hebt u geprobeerd een nieuw leven op te bouwen en u kwam nog gewoon buiten om boodschappen te doen en zelfs om te solliciteren in San Salvador (CGVS, p. 15). U kende in die periode geen problemen meer, behalve dat u drie maanden na uw terugkeer eenmaal door T. werd opgebeld op 26 april 2019 met de boodschap dat hij wist waar u was en dat u van hem zou zijn. Hij is u echter niet meer komen opzoeken in de kolonie waar u verbleef en in de drie weken voordat u voor de tweede keer naar de VS vertrok hebt u niets meer van hem gehoord (CGVS, p. 15-16). Ook toen u voor de tweede keer uit de VS terugkeerde en introk in het huis van uw oom in Cuscatlan van juli tot september 2019 hebt u niets meer van T. gehoord (CGVS, p. 17). U stelt dat, in de laatste dagen dat u daar verbleef, mensen vroegen wie u was aan de man die op het huis lette, waarop hij antwoordde dat u enkel op bezoek was (CGVS, p. 16). U denkt dat het bendeleden van de MS waren, maar kan dit niet concreet staven en hebt hen zelf nooit gezien (CGVS, p. 17).

U slaagt er niet in aannemelijk te maken dat T. nog naar u op zoek zou zijn sinds de eerste keer dat u uit El Salvador vertrok. U stelt dat u contact hield met uw buurvrouw I., die uw huis voor u in de gaten hield nadat u eruit vertrokken was, toen u bij uw vriendin in La Libertad woonde. I. vertelde u toen dat de man T. heette en dat hij na uw vertrek nog rustig voorbij kwam (CGVS, p. 13-14). Gevraagd of T. nog naar u gevraagd heeft na uw vertrek, antwoordt u dat u daar niet achter kwam (CGVS, p. 15). U verklaart dat "ze" later wel nog aan I. vroegen of uw huis te huur stond (CGVS, p. 15 en 17), maar specificeert niet wie deze personen dan precies waren. Gevraagd of u later nog heeft proberen te weten te komen of T. ooit nog naar u gevraagd had in El Salvador, antwoordt u opnieuw dat I. u enkel zei dat ze voorbij kwamen en vroegen of het huis verhuurd werd toen u voor de tweede keer naar El Salvador teruggekeerd was (CGVS, p. 17). Nadat u naar België vertrok bent u niet meer te weten gekomen of iemand nog naar u of naar uw huis heeft gevraagd.

Er moet derhalve geconcludeerd worden dat uw problemen onvoldoende ernstig zijn om te kunnen gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Immers, de problemen die u had omwille van de renta die u niet meer betaalde werden opgelost toen u terug begon te betalen en u kreeg verder geen problemen in dit verband. Voorts werd u slechts eenmaal rechtstreeks aangesproken door bendelid T. en heeft hij u na uw verhuis naar La Libertad slechts eenmaal opgebeld, maar is hij u niet komen opzoeken hoewel u verklaart dat hij uw adres kende en u nog geregeld buitenkwam in La Libertad en San Salvador in die periode. T. lijkt bovendien niet te weten zijn gekomen dat u nadien naar het huis van uw oom in Cuscatlan verhuisd was en heeft ook nooit meer specifiek naar u gevraagd, noch bij I. die uw huis in de gaten hield, noch bij uw vriendin in La Libertad, noch bij de man die op het huis van uw oom in Cuscatlan lette. Dat u bovendien op 18 juli nog een week op vakantie naar Guatemala ging met een vriendin (CGVS, p. 16) ondermijnt verder de ernst van uw problemen. Op basis van bovenstaande bevindingen blijkt aldus dat uw problemen niet van die aard zijn om u de vluchtelingstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

De door u neergelegde documenten kunnen de bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw identiteitskaart, paspoort en geboorteakte tonen immers enkel uw nationaliteit en identiteit aan. De overlijdensaktes van uw ouders houden geen rechtstreeks verband met uw persoonlijke vluchtmotieven. Uw werkattesten tonen slechts aan waar u werkte, een element waaraan niet wordt getwijfeld. Het statement van de schooldirectrice brengt evenmin nieuwe informatie aan die uw verzoek om internationale bescherming in een nieuw daglicht stellen. Tenslotte tonen de asioldocumenten uit de VS louter aan dat u er een asielaanvraag indiende en er werd vastgehouden, elementen die hier niet ter discussie staan.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

*Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.*

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus**

El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

B. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Zij ontwikkelt het middel als volgt.

“Verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en dat verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Verwerende partij stelt het volgende: “...”. Verzoekende partij merkt op dat verwerende partij de situatie in El Salvador minimaliseert. Verzoekende partij heeft uitgebreid verteld over de bedreigingen en afpersingen door de bendeleden die verzoekende partij hebben gedwongen om haar land te verlaten. Het feit dat de daden van de bendes niet hoofdzakelijk politiek ingegeven zijn, betekent niet dat zij niet gewelddadig te werk gaan en dat het leven van verzoekende partij niet in gevaar zou zijn. Verwerende partij stelt vervolgens het volgende: “...”. Verwerende partij minimaliseert - ten onrechte - de gebeurtenissen die verzoekende partij hebben gedwongen om het land te verlaten. Eerstens werd zij niet een keer ‘aangesproken’ door Tortuga, maar zij werd bedreigd met een pistool met de mededeling dat zij diende te huwen met hem. Verwerende partij tracht alles banaal te doen lijken om zo het relaas van verzoekende partij onderuit te halen. Verzoekende partij verklaarde het volgende: “...” (notities PO, p. 4, 6, 10). Verzoekende partij leefde voortdurend in angst. Op geen enkel ogenblik wordt door verwerende partij hierop ingegaan. Integendeel, zij minimaliseert en banaliseert de feiten. Verwerende partij vindt het tevens vreemd dat verzoekende partij stopte met het betalen van renta.

Zoals verzoekende partij verklaarde, betaalde zij jarenlang renta. Zowel zij als haar moeder deden er alles aan om de bendes ‘te vriend te houden’ en betaalden wekelijks/maandelijks het gevraagde bedrag. Echter, op den duur was dit niet meer haalbaar voor verzoekende partij en besloot zij om te stoppen met betalen, waardoor zij in het vizier kwam van de bendeleden. Zij beseft te laat dat zij door te stoppen met betalen haar in een zeer groot gevaar had gebracht, begon opnieuw met betalen, maar het mocht niet meer baten. Vervolgens stelt verwerende partij het volgende: “...”. Verwerende partij stelde verzoekende partij vragen waarop zij enkel kon antwoorden wat volgens haar de achterliggende beweegredenen van T. waren. Het gaat dan ook niet op dit als een van de voornaamste argumenten te gebruiken om het asielrelaas van verzoekende partij in twijfel te trekken omdat verwerende partij de uitleg ‘onwaarschijnlijk’ acht. Verwerende partij vroeg haar waarom T. haar zijn echtgenote wilde maken, verzoekende partij heeft hierop geantwoord, meer kon zij niet doen. Verwerende partij stelt vervolgens het volgende: “...”. Verzoekende partij heeft er alles aan gedaan om in El Salvador te kunnen blijven. Na haar terugkeer uit de VS trachtte zij opnieuw een leven op te bouwen, maar het duurde niet lang voor de bedreigingen opnieuw begonnen en zij in voortdurende angst diende te leven. Zij kreeg dagelijks te horen dat er mensen op zoek waren naar haar en beseft dat T. nooit zou rusten tot hij zijn doel had bereikt. Verwerende partij onderschat klaarblijkelijk de gebeurtenissen en de vrees van verzoekende partij. Het is duidelijk dat verwerende partij de werking van de bendes in El Salvador niet kent. Verzoekende partij en haar gezin werden bedreigd. Zij kon geen kant meer op.

Zij begrijpt dan ook niet hoe verwerende partij kan stellen dat er geen gevaar zou zijn voor haar leven bij terugkeer naar El Salvador. Uit de motivering van verwerende partij blijkt dan ook hoe onredelijk en onvoorzichtig verwerende partij te werk is gegaan bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekende partij. Verzoekende partij meent dan ook dat zij weldegelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.”

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoekende partij dat verwerende partij niet ontkent dat de situatie in El Salvador precair is maar toch meent zij dat verzoekende partij niet in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij stelt niet te begrijpen hoe verwerende partij na haar motivering over de situatie in El Salvador kan stellen dat zij kan terugkeren naar El Salvador zonder gevaar voor haar leven. Zij werpt op dat het rapport waarop verwerende partij zich baseert achterhaald is en dat anno 2020 de (humanitaire) situatie in El Salvador ontspoord is. Het land wordt gerund door bendes en wordt gezien als één van de gevaarlijkste landen ter wereld. Zij citeert vervolgens een artikel uit The Guardian (<https://www.theguardian.com/world/2019/nov/22/el-salvador-a-nation-held-hostage-a-photo-essay>) en Foreign Policy (<https://foreignpolicy.com/2019/11/30/el-salvador-gang-violence-msl-3-nation-held-hostagephotography/>) van november 2019. Zij stelt verder dat met de huidige coronacrisis de situatie helemaal dreigt te ontsporen en dat zij geconfronteerd zal worden met bendes die haar afpersen, geen werk zal hebben door de crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kan krijgen indien zij besmet geraakt met deze ziekte.

Zij stelt dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig tewerk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd heeft en dat dergelijke manier van redeneren en gebrekkig onderzoeken dan ook op kennelijke wijze het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schendt.

Zij vraagt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en haar de vluchtelingenstatus te verlenen, subsidiair de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde dat de bestreden beslissing ingevolge artikel 39/2 § 1, 2° van de Vreemdelingenwet te vernietigd moet worden en teruggestuurd moet worden naar het CGVS voor verder en grondig onderzoek.

2.2. Verzoekster voegt aan haar verzoekschrift de bestreden beslissing en het bewijs *pro deo* rechtsbijstand toe.

3. Nieuwe elementen

3.1. Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 22 februari 2021 neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: COI Focus “*El Salvador: Situation Sécuritaire*” van 12 oktober 2020 ([hyperlink](#)) en COI Focus: “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 17 december 2020 ([hyperlink](#)).

4. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “*Kwalificatierichtlijn*”) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de *Kwalificatierichtlijn*. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de *Kwalificatierichtlijn* voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, “*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*” (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de *Kwalificatierichtlijn* heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties.

De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift, de aanvullende nota neergelegd door verwerende partij en de opmerkingen door partijen ter terechtzitting, stelt de Raad het volgende vast met betrekking tot verzoeksters vluchtmotieven.

5.2.1. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoeksters vrees voor een bendelid, T., die haar op 10 oktober 2018 voor haar huis met een pistool had bedreigd en gezegd had dat zij zijn vrouw zou worden en dat ze samen in het huis van verzoekster zouden wonen. Toen verzoekster werd opgedragen de deur van het huis te openen, kreeg T. een telefoon en vertrok hij nadat hij haar had gezegd dat hij het haar *“niet gemakkelijk zou maken”* (notities PO, p. 10).

Verzoekster werkte volgens haar verklaringen als lerares Engels. Eerst werkte zij in een scholencentrum in de colonia Rosa Linda in de gemeente Rosa Linda tussen 2005 en februari 2018, waar zij aanvankelijk als secretaresse begon en nadien als lerares. De school lag in een gebied dat werd gecontroleerd door bende 18 (notities PO, p. 7) en volgens haar verklaringen kreeg zij daar nooit problemen. Volgens haar verklaringen woonde verzoekster in Soyapango sinds haar geboorte tot 2018 in haar ouderlijk huis. Na de dood van haar moeder in 2014 en haar vader in 2015, bleef zij alleen in het huis wonen. Haar broer en twee zussen verlieten El Salvador in 2005 omwille van de criminaliteit in El Salvador en wonen momenteel in de Verenigde Staten.

Het ouderlijk huis van verzoekster is gelegen in een wijk die wordt gecontroleerd door bende MS. Verzoeksters moeder had een eetkraampje en moest sinds 2011 renta betalen. Na de dood van haar moeder bleef verzoekster 10 dollar per maand renta betalen tot zij haar universitaire studies had afgerond in december 2018. Daarna besliste zij de renta niet meer te betalen omdat zij, nu zij niet langer aan de universiteit studeerde, niet langer 's avonds in de colonia aankwam en zich dus veilig voelde (notities PO, p. 11). Zij werd evenwel op 25 februari 2018 gebeld door een leider van de bende MS vanuit de gevangenis die haar zei dat hij wist dat ze niet meer betaalde; dat zij in een wijk gecontroleerd door bende 18 werkte en dat zij opnieuw moest betalen als ze niet wou gedood worden (notities PO, p. 9). Verzoekster stopte onmiddellijk met werken in de school in Rosa Linda en begon opnieuw 10 dollar per maand renta te betalen en vond werk in een andere school, San Jose Obrero in Soyapango (notities PO, p. 7), waar MS de controle had. Verzoekster werd vervolgens voor haar huis met een pistool bedreigd op 10 oktober 2018 en vertrok voor een eerste keer naar de Verenigde Staten op 12 oktober 2018. Zij ging grotendeels te voet via Guatemala en Mexico naar de VS waar zij aan de grens asiel aanvraag en in detentie werd geplaatst. Haar asielaanvraag werd afgewezen waarna zij teruggestuurd werd naar El Salvador op 25 januari 2019. Zij trok vervolgens in bij een vriendin die in een private colonia in La Libertad woonde, waar zij tevergeefs werk vond. Zij kreeg een telefoon van T. op 26 april 2019 die haar zei dat hij wist dat ze naar de VS was gegaan en dat ze van hem zou zijn. Zij vertrok daarop voor een tweede keer naar de VS op 14 mei 2019, vroeg opnieuw asiel aan, maar werd opnieuw geweigerd en teruggestuurd naar El Salvador op 18 juli 2019. Bij terugkeer verbleef ze in een huis van haar oom in Suchitoto. Steeds volgens haar verklaringen vernam verzoekster van de man die het huis in orde hield dat er mensen kwamen vragen wie zij was en wat zij er deed.

5.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekster ter staving van haar verzoek om internationale bescherming een aantal documenten neerlegt. Haar originele paspoort en identiteitskaart, alsook haar geboorteakte betreffen haar identiteit en nationaliteit, die niet worden betwist door verwerende partij. De Raad acht verzoeksters identiteit en Salvadoraanse nationaliteit voldoende aangetoond. Verzoekster legt ook twee attesten neer van de scholen waar zij werkte. Het attest van de school Colonia Rosa Linda is een origineel document en bevestigt dat verzoekster daar werkte. Het werkattest van de school San Jose Obrero is een kopie. Hoewel dit document slechts relatieve bewijswaarde heeft, stelt de Raad vast dat verzoekster over haar werk bij beide scholen voldoende nauwkeurige en consistente verklaringen aflegt en dat dit ook niet betwist wordt in de bestreden beslissing. Verder legt verzoekster ook een kopie neer van een *“Record of Negative Credible Fear Finding and Request For Review by Immigration Judge”* dd. 12-11-2018 neer met betrekking tot haar asielaanvraag in de Verenigde Staten (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 4) en een origineel document met betrekking tot haar detentie (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 9).

De Raad stelt vast dat verzoekster een inspanning heeft gedaan om haar verzoek met documenten te staven en dat zij zowel over haar professionele activiteiten als haar verblijf in de Verenigde Staten voldoende nauwkeurige en consistente verklaringen aflegt. De Raad neemt dan ook aan dat verzoekster werkzaam was als lerares en dat zij tot tweemaal toe in de Verenigde Staten asiel vroeg maar telkens werd teruggestuurd. Wat verzoeksters activiteiten als lerares betreft, stelt de Raad vast dat zij les gaf aan kinderen van benedeleden, maar nergens uit haar verklaringen blijkt dat zij omwille van haar hoedanigheid als lerares problemen had met de bendes. Verzoekster verklaart wel dat zij telefonisch bedreigd werd in februari 2018 omdat zij werkte in een school gelegen in een wijk die door een rivaliserende bende wordt gecontroleerd, maar deze bedreiging blijkt louter gerelateerd te zijn aan de locatie van de school.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekster een renta van 10 dollar per maand betaalde aan de bende MS zolang zij in haar ouderlijke woning verbleef in Soyapango en éénmaal telefonisch bedreigd werd nadat zij in december 2017 gestopt was met renta te betalen. De Raad stelt vast dat verzoekster zelf verklaart dat zij daarna onmiddellijk terug de renta betaalde en werk zocht en vond in een andere school; dat de renta als dusdanig nauwelijks impact had op haar financiële situatie en ze voor de rest geen problemen kende met de bende in de periode dat zij de renta betaalde (notities PO, p. 11). Uit haar verklaringen blijkt ook dat zij zich, wat haar verzoek om internationale bescherming betreft niet beroept op het feit dat zij renta moest betalen; noch dat zij dit als problematisch ervoer en dat dit niet de reden was waarom zij El Salvador verliet.

Bovendien stelt de Raad vast dat waar verzoekster stelt dat het bendelid van MS haar telefonisch bedreigde omdat zij zou samenwerken met bende lid 18 aangezien zij in een door deze bende gecontroleerd gebied werkte, zij niet kan verklaren waarom de bende haar wat dat betreft gedurende de voorbije 13 jaar dat zij in de school in de colonia Rosa Linda totaal ongemoeid had gelaten.

In dit verband stelt de bestreden beslissing op goede gronden dat haar uitleg dat zij voordien altijd een andere bushalte gebruikte, niet kan overtuigen. Het is ook naar het oordeel van de Raad niet aannemelijk dat de bendeleden, die al sinds 2011 haar moeder afpersten en dus minstens sinds dan in de wijk aanwezig waren, dit al die tijd niet zouden gemerkt hebben. Dat zij plots in december 2017 zou stoppen met renta te betalen en pas in februari 2018 hierover gecontacteerd zijn door de bendeleider van MS, zoals zij verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud, is evenmin aannemelijk naar het oordeel van de Raad. Zij verklaart immers dat zij de renta betaalde aan een jongen die vroeg of hij voor haar het vuilnis moest weggooien (notities PO, p. 11), zodat het niet aannemelijk is dat hij al die tijd niet zou hebben doorgegeven aan de bendeleiders dat zij niet langer renta wilde betalen. De Raad stelt dan ook vast dat verzoeksters verklaringen met betrekking tot de bedreigingen die zij zou hebben ontvangen met betrekking tot het niet betalen van de renta aan bende MS niet geloofwaardig zijn.

Gelet op het voorgaande kan de Raad verzoekster dan ook niet bijtreden waar zij in het verzoekschrift stelt dat het betalen van renta niet meer haalbaar was; dat zij te laat beseftte dat zij door het stoppen met betalen zichzelf in gevaar had gebracht en dat het niet mocht baten dat zij opnieuw begon te betalen. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat in het verzoekschrift geen concrete elementen worden aangehaald die bovenstaande vaststellingen kunnen weerleggen.

5.2.3. Wat betreft de aanleiding voor verzoeksters vertrek uit El Salvador; met name haar vrees om door het bendelid T. tot een relatie te worden gedwongen en bij weigering vermoord te worden, stelt de Raad het volgende vast. Voor zover verzoekster veronderstelt dat de bedreiging door T. in oktober 2018 te maken had met de beweerdelijke bedreiging in februari 2018, stelt de Raad vast dat dit enkel berust op een vermoeden vanwege verzoekster en dat zij zelf verklaart dat T. noch tijdens de bedreiging op 10 oktober 2018 noch tijdens de telefonische bedreiging, hiernaar verwees.

De Raad stelt vast dat, waar verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud heeft verklaard dat zij met een vuurwapen werd bedreigd door T. dit weliswaar in het feitenrelaas wordt vermeld, maar niet in de motivering van de bestreden beslissing. Zoals terecht opgemerkt door verzoekster verklaarde zij dat zij niet zomaar “aangesproken” werd door T. maar werd zij met een pistool bedreigd (notities PO, XX) en werd haar gezegd dat zij met hem zou moeten samenwonen in haar huis. Waar in het motiverend gedeelte van de bestreden beslissing wordt gesteld dat T. haar “aansprak” voor haar huis en verzoekster “*slechts eenmaal rechtstreeks [werd] aangesproken door bendelid T.*” stelt de Raad vast dat de haar verklaringen met betrekking tot de bedreiging op 10 oktober 2018 in zekere zin daardoor worden geminimaliseerd. Dit doet evenwel geen afbreuk aan de terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat T. nog steeds op zoek zou zijn naar verzoekster sinds de eerste keer dat zij uit El Salvador vertrok.

In dit verband stelt de Raad vast dat verzoekster, nadat zij een eerste keer uit de Verenigde Staten terugkeerde, bij een vriendin verbleef waar zij volgens haar verklaringen telefonisch werd bedreigd door T.. Volgens haar verklaringen zou T. gezegd hebben dat hij wist waar zij was en gaf hij zelfs “*het adres van de plek waar ik was*” (notities PO, p. 15). Gevraagd waarom T. haar dan niet kwam zoeken verklaart verzoekster dat zij toen in een private kolonie woonde en dat haar vriendin bij wie zij inwoonde aan de bewaking zou vragen om niemand anders dan haar moeder, broers en zussen binnen te laten maar dat zij voor boodschappen de kolonie moest verlaten zodat zij daar niet kon blijven (notities PO, p. 16). De Raad stelt vast dat zelfs indien de private colonia enkel toegankelijk was voor de bewoners, het makkelijk zou geweest zijn voor het bendelid om verzoekster buiten de colonia op te wachten of te laten opwachten, indien hij er daadwerkelijk op uit was zijn bedreiging hard te maken, aangezien hij volgens verzoeksters verklaringen wist waar zij woonde. Dat haar belager het evenwel bij een éénmalige telefonische bedreiging hield en zij nadat zij een tweede keer vanuit de Verenigde Staten naar El Salvador terugkeerde geen concrete bedreigingen meer ontving, en dat zij voor haar vertrek naar België nog een week in juli op vakantie ging naar Guatemala met een nicht, ondermijnt de ernst minstens het actuele karakter van haar vrees voor het bendelid.

Dat verzoekster na haar terugkeer uit de VS in voortdurende angst diende te leven en dagelijks te horen kreeg dat er mensen op zoek waren naar haar en dat zij beseftte dat T. nooit zou rusten tot hij zijn doel had bereikt, zoals verzoekster in het verzoekschrift stelt, kan dan ook niet worden bijgetreden en lijkt op zijn beurt een poging van verzoekster om de voorgehouden problemen met het bendelid aan te dikken. In elk geval stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat enkel de laatste dagen toen zij in het huis van haar oom woonde mensen vroegen wie ze was en wat ze deed en dat ze veronderstelde dat het om bendeleden ging, maar dat ze dit niet zeker wist (notities PO, p. 17).

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat hieruit geenszins blijkt dat T. na de telefonische bedreiging op 26 april 2019 tot haar vertrek uit El Salvador op 11 september 2019 actief op zoek ging naar verzoekster en dat verzoekster ook geen enkel concreet element aanbrengt in het verzoekschrift waaruit dit zou blijken.

Waar verzoekster nog aanvoert dat in zoverre de commissaris-generaal het niet aannemelijk acht dat T. haar ondertussen twee jaar leegstaande huis niet zou inpalmen indien dit daadwerkelijk zijn doel was geweest toen hij verzoekster voor haar huis bedreigde; stelt de Raad vast dat dit inderdaad een hypothese was die door verzoekster werd geopperd tijdens het persoonlijk onderhoud. Dat dit als één van de voornaamste argumenten zou gebruikt worden door verwerende partij om het relaas van verzoekster in twijfel te trekken, kan evenwel niet worden bijgetreden. Vooreerst wijst de Raad er op dat het aan verzoekster toe komt haar vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen. Verder stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing de hypothese van verzoekster weinig aannemelijk acht, nu T. als leidende figuur binnen een machtige bende tot op heden haar leegstaande woning niet heeft ingenomen, maar zich verder niet uitspreekt over de geloofwaardigheid van het voorgehouden incident. De Raad acht de conclusie dat de hypothese van verzoekster niet aannemelijk is, redelijk in het licht van alle elementen van het administratief dossier en stelt ook vast dat verzoekster verder geen concrete elementen aanbrengt waaruit het tegendeel zou kunnen blijken. De Raad wijst er verder opnieuw op dat de bestreden beslissing op goede gronden, zoals hierboven reeds vastgesteld, motiveert dat verzoekster de link tussen de eerdere aanspreking vanwege de renta in februari niet kan staven en dat zij niet aannemelijk maakt dat T. nog op zoek zou zijn naar verzoekster sinds de eerste keer dat zij uit El Salvador vertrok. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de hypothese van verzoekster geenszins wordt gebruikt als de voornaamste reden om het relaas van verzoekster in twijfel te trekken.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in El Salvador.

6.3. In zoverre verzoekster zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen

naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat zij actuele vrees voor vervolging door het bendelid niet aannemelijk maakt. Verzoekster toont verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing.

Voor zover verzoekster een reëel risico op ernstige schade poogt aan te tonen door te stellen dat door de coronacrisis de situatie in El Salvador helemaal dreigt te ontsporen, zij geen werk zal hebben door de crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kan krijgen indien zij besmet zou geraken met deze ziekte en daardoor geen menswaardig leven zullen kunnen leiden, wijst de Raad er op dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo oordeelde het Hof dat het feit dat het risico op onmenselijke behandeling wegens een ernstige ziekte als gevolg van het ontbreken van de nodige gezondheidszorg in het land van herkomst in uitzonderlijke gevallen onder artikel 3 EVRM valt, niet betekent dat een derdelander die aan dergelijke ziekte lijdt op grond van de Kwalificatierichtlijn subsidiaire bescherming moet worden verleend. Uit artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5 § 1 de omzetting in Belgisch recht vormt, volgt immers dat *“ernstige schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst”* (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40. Naar analogie en samen gelezen met de rechtspraak van het EHRM inzake de relevantie van socio-economische omstandigheden in asielzaken is vereist dat de precare socio-economische situatie in het land van herkomst moet zijn veroorzaakt door het handelen of nalaten van een overheids- of niet-overheidsactor van vervolging, waardoor de verzoeker in een situatie van extreme armoede belandt die gepaard gaat met de onmogelijkheid om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. Verzoekster toont niet aan dat de socio-economische situatie in El Salvador het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten te handelen van een actor van vervolging of ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien. Waar verzoekster wijst op de impact van de coronacrisis, volstaat het op te merken dat deze niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)), zodat het mogelijke risico op besmetting niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet valt.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR, *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador* van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018,

opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als “*highly targeted and individualized*” wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus Salvador *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019, p. 11-19; UNHCR *Eligibility Guidelines*, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus van 15 juli 2019, p. 7-11; COI Focus Salvador *Situation Sécuritaire* van 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

De door verzoekster geciteerde artikelen op de website van The Guardian en Foreign Policy van november 2019 kunnen niet tot een ander besluit leiden. Beide artikelen beschrijven de wortels van het bendege geweld, de aard en omvang van dit geweld, de financieringswijzen van de bendes, alsook de manier waarop zij het dagelijkse leven in sommige wijken controleren, maar voegen als dusdanig niets nieuws toe aan de landeninformatie waarop de beslissingen van de verwerende partij zijn gebaseerd en laten niet toe te besluiten dat het geweld in El Salvador willekeurig van aard zou zijn.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

8. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters' land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekster niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET